

Curtea Supremă de Justiție
DECIZIE

19 august 2015

mun. Chișinău

Colegiul penal în următoarea componență:

Președinte – Petru Ursache,

Judecătorii – Constantin Alerguș, Vladimir Timofti,

a examinat admisibilitatea în principiu a recursului ordinar declarat de avocatul Grosu Eugen în numele inculpatului Para Adrian, prin care se solicită casarea sentinței Judecătoriei Cahul din 25 iunie 2014 și deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Cahul din 19 martie 2015, în cauza penală în privința lui

Para Adrian Simion,

născut la 30 noiembrie 1978, originar din s. Cîrpești, r-nul Cantemir și domiciliat pînă la reținere în s. Leca, r-nul Cantemir.

Date referitoare la termenul de examinare a cauzei:

- 1. de la 15 mai 2014 - pînă la 25 iunie 2014 (instanța de fond);*
- 2. de la 04 august 2014 - pînă la 19 martie 2015 (instanța de apel);*
- 3. de la 01 iulie 2015 - pînă la 19 august 2015 (instanța de recurs ordinar).*

Procedura prevăzută de art.431 alin. (1) pct.1¹⁾ Cod de procedură penală legal executată.

CONSTATĂ:

1. Prin sentința Judecătoriei Cahul din 25 iunie 2014, pronunțată în baza probelor administrate la faza de urmărire penală, Para Adrian a fost condamnat în baza art. 145 alin. (2) lit. a), e), j) Cod penal la 13 ani și 4 luni închisoare.

În temeiul art. 85 alin. (3) Cod penal, prin cumul de sentințe, la pedeapsa aplicată i-a fost adăugată parțial partea neexecutată a pedepsei fixate prin sentința Judecătoriei Cantemir din 11 mai 2012, definitiv fiindu-i stabilită pedeapsa de 18 ani închisoare, cu executarea în penitenciar de tip închis.

S-a dispus încasarea de la Para A. în beneficiul IMSP Spitalul Clinic de Psihiatrie cheltuielile de judecată în mărime de 8509, 66 lei.

2. Pentru a pronunța sentința instanța de fond a reținut că, Para Adrian la 13 mai 2013, aproximativ la ora 20⁰⁰, aflându-se la domiciliul său din s. Leca, r-nul Cantemir, împreună cu fiica vitregă Poleacova Alina, a.n. 2005, care se afla la întreținerea sa și despre care știa cu certitudine că este minoră, din motive de gelozie și răzbunare, avînd scopul premeditat de a omorî minora Poleacova A., acționînd intenționat, cu o deosebită cruzime față de minora cu vîrstă fragedă lipsită de apărare, i-a aplicat acesteia lovituri cu un obiect contondent în regiunea capului și cu o șurubelniță cu vîrf lățit ca tăiș în zona pieptului, cauzîndu-i vătămări corporale grave periculoase pentru viață, iar în rezultatul șocului hipovolemic cauzat de hemoragie internă masivă (hemopericard și hemotorax) pe fondal a plăgii transfixiante a arterei pulmonare și atriului stîng cu lezarea hilului pulmonar drept, a survenit decesul minorei Poleacova A.

3. Împotriva sentinței au declarat apel procurorul, succesorul victimei și inculpatul, care au solicitat:

- procurorul, casarea acesteia, rejudecarea cauzei și pronunțarea unei hotărîri, potrivit modului stabilit pentru prima instanță, prin care lui Para A. în baza art. 145 alin. (2) lit. a), e), j) Cod penal să-i fie stabilită pedeapsa de 30 ani închisoare. În baza art. 85 alin. (3), (4) Cod penal, prin cumulul total al pedepselor fixate, să-i fie stabilit definitiv pedeapsa de 30 ani închisoare, cu executarea în penitenciar de tip închis. În argumentarea apelului a invocat că instanța de judecată nu a ținut cont de gravitatea infracțiunii comise, care face parte din categoria celor excepțional de grave, precum și faptul că inculpatul anterior a fost condamnat pentru infracțiuni similare, astfel acesta nu a făcut concluziile necesare, nu s-a corectat și reeducat, din nou săvîrșind intenționat o infracțiune excepțional de gravă, cu un grad de pericol social sporit.

- succesorul victimei Poleacova Maria, care a solicitat casarea sentinței și pronunțarea unei noi hotărîri, prin care inculpatului să-i fie stabilită o pedeapsă mai aspră.

- inculpatul, casarea sentinței și pronunțarea unei hotărîri, cu stabilirea unei pedepsei mai blînde, menționînd că și-a recunoscut vina și s-a căit de cele comise.

4. Prin decizia Colegiului penal al Curții de Apel Cahul din 19 martie 2015, a fost respins, apelul declarat de inculpat, admise apelurile procurorului și succesorul victimei Poleacova M., casată parțial sentința contestată în partea

stabilirii pedepsei și pronunțată o nouă hotărâre, potrivit modului stabilit pentru prima instanță, prin care.

- Lui Para Adrian condamnat în baza art. 145 alin. (2) lit. a), e), j) Cod penal i-a fost stabilită pedeapsa de 30 ani închisoare. În temeiul art. 85 alin. (1), (3) Cod penal, definitiv i-a fost stabilită pedeapsa de 30 ani închisoare, cu executarea în penitenciar de tip închis.

5. Instanța de apel a constatat că, instanța de fond corect a stabilit circumstanțele de fapt și de drept, probele au fost apreciate la modul corespunzător, acțiunile inculpatului corect au fost încadrate în prevederile art. 145 alin. (2) lit. a), e), j) Cod penal, însă la stabilirea pedepsei nu s-a luat în considerație toate circumstanțele cauzei, fiindu-i aplicată o pedeapsă prea blândă.

Pedeapsa penală, potrivit art. 61 Cod penal, este o măsură de constrângere statală și un mijloc de corectare și reeducare a condamnatului, care are drept scop restabilirea echității sociale, corectarea acestuia, precum și prevenirea săvârșirii de noi infracțiuni din partea condamnaților, cât și a altor persoane.

Conform art. 75 alin. (2) Cod penal, o pedeapsă mai aspră, din numărul celor alternative prevăzute pentru săvârșirea infracțiunii, se stabilește numai în cazul în care o pedeapsă mai blândă, din numărul celor menționate, nu va asigura atingerea scopului pedepsei.

Infracțiunea săvârșită de Para A., face parte din categoria infracțiunilor excepțional de grave, pentru care legea prevede pedeapsa închisorii de la 15 la 20 ani sau cu detențiune pe viață. Ca circumstanțe atenuante în privința inculpatului instanța a stabilit recunoașterea vinovăției, căința sinceră, precum și circumstanțele agravante și anume săvârșirea infracțiunii de către o persoană care anterior a fost condamnat pentru fapte analogice și provocarea prin infracțiune a unor urmări grave.

Totodată, instanța de apel a menționat că dreptul la viață este primul drept substanțial reglementat de Convenția Europeană pentru Apărarea Drepturilor Omului și a Libertăților Fundamentale. Acesta este garantat oricărei persoane prin dispozițiile art. 2 din Convenție, care este esențial în sistemul drepturilor fundamentale, întrucât, fără consacrarea și protejarea efectivă a acestui drept, protecția celorlalte drepturi ar rămâne fără obiect.

Astfel, CEDO a notat preeminența dreptului la viață în calitate de

atribut inalienabil al ființei umane, ce reprezintă valoarea supremă în ierarhia drepturilor omului, statele având obligația pozitivă de a lua toate măsurile care se impun pentru protejarea efectivă a acestui drept.

Cele nominalizate implică și obligația de a instaura un sistem judiciar eficace și independent, apt să stabilească cauzele decesului unei persoane care s-a găsit sub autoritatea organismelor specializate în materie de sănătate, publice sau private.

Având în vedere faptul că în urma infracțiunii comise de inculpat a decedat un minor, precum și ținând seama de criteriile generale de individualizare a pedepsei, de gravitatea infracțiunii săvârșite, de toate circumstanțele cauzei, de persoana inculpatului, care anterior a fost judecat, însă nu a făcut concluziile necesare, a recunoscut vina, cauza fiind examinată în baza probelor administrate în faza de urmărire penală, de influența pedepsei aplicate asupra corectării și reeducării inculpatului, instanța a considerat că corectarea și reeducare lui Para A. este posibilă cu stabilirea pedepsei sub formă de detențiune pe viață.

Totodată, ținând cont de prevederile art. 364¹ alin. (8) CPP, care stipulează că, dacă pedeapsa prevăzută de lege este detențiune pe viață, se aplică pedeapsa închisorii de 30 de ani. Astfel, instanța a conchis de a stabili inculpatului pedeapsa nominalizată.

Conform art. 85 alin. (1), (3) Cod penal, definitiv fiindu-i stabilită pedeapsa de 30 ani închisoare, cu executarea în penitenciar de tip închis, or potrivit materialelor cauzei s-a stabilit că Para A. nu a executat în totalitate pedeapsa fixată prin sentința Judecătorei Cantemir din 11.05.2012 potrivit căruia i-a fost aplicată pedeapsa de 5 ani închisoare, iar în temeiul art. 90 Cod penal, executarea pedepsei stabilite a fost suspendată condiționat pe un termen de probă de 4 ani, termenul suspendării pedepsei urmînd să expire la 11 mai 2016, iar infracțiunea din speță a fost comisă la 13.05.2013.

În acest context, instanța a menționat și prevederile art. 70 alin. (4) Cod penal, potrivit căruia la stabilirea pedepsei definitive, în caz de cumul de sentințe, pedeapsa închisorii nu poate depăși 30 de ani pentru adulți.

6. Împotriva hotărîrilor pronunțate a declarat recurs ordinar avocatul Grosu E. în numele inculpatului, care invocînd temeiul de drept prevăzut la art. 427 alin.(1) pct.6), 12) Cod de procedură penală, solicită casarea hotărîrilor contestate, rejudecarea cauzei și pronunțarea unei noi hotărîri, cu aplicarea

unei pedepse mai blînde. A menționat că instanțele judecătorești au stabilit inculpatului o pedeapsă inechitabilă, nu au luat în considerație circumstanțele atenuante prevăzute la art. 76 Cod penal și anume că inculpatul a recunoscut vina și s-a căit sincer de cele comise. Astfel, aplicarea unei pedepse prea aspre generează apariția unor sentimente de nedreptate, jignire și de neîncredere în lege, fapt ce poate duce la consecințe contrare scopului urmărit la stabilirea pedepsei.

7. În conformitate cu prevederile art. 431 alin.(1) pct.1¹) Cod de procedură penală, procurorul a depus referință privind opinia sa asupra recursului ordinar declarat, menționînd că instanțele de fond corect au stabilit pedeapsa inculpatului, ținînd cont de prevederile art. 75, 76-77 Cod penal, precum și de efectele prescrise la art. 78 Cod penal, prin urmare a solicitat inadmisibilitatea recursului declarat.

7.1. Referință a depus și succesorul victimei Poleacova M., care a solicitat respingerea recursului declarat ca nefondat, invocînd că instanța de apel corect a constatat că pedeapsa stabilită de instanța de fond este una prea blîndă în raport cu fapta comisă de inculpat, cu gravitatea și motivele acesteia, precum și cu circumstanțele cauzei care caracterizează persoana vinovatului.

8. Examinînd admisibilitatea în principiu a recursului ordinar declarat, în raport cu materialele cauzei și motivele invocate, Colegiul penal dispune inadmisibilitatea acestuia, din următoarele considerente.

Potrivit art. 427 alin. (1) Cod de procedură penală, hotărîrile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel doar în cazurile stipulate în acest articol.

În conformitate cu art. 432 alin. (2) pct. 4) Cod de procedură penală, instanța de recurs, examinînd admisibilitatea în principiu a recursului declarat împotriva hotărîrii instanței de apel, este în drept să decidă asupra inadmisibilității acestuia în cazul în care constată că este vădit neîntemeiat.

Potrivit textului recursului, avocatul Grosu E. în numele inculpatului invocă temei de casare a hotărîrilor contestate pct. 6) și 12) alin.(1) art. 427 Cod de procedură penală, care stipulează că hotărîrea instanței de apel conține o eroare de drept atunci *cînd instanța de apel nu s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apel, hotărîrea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția, instanța a admis o eroare gravă de fapt, care a afectat soluția instanței și faptei săvîrșite i s-a dat o încadrare juridică greșită.*

Colegiul penal constată că, motivele invocate de autorul recursului nu sunt aplicabile din punct de vedere al prezenței erorii de drept, care ar fi temei de implicare a instanței de recurs în sensul casării deciziei instanței de apel.

După cum rezultă din textul recursului, avocatul Grosu E. este de acord cu starea de fapt stabilită de instanțele de judecată, precum și cu încadrarea juridică a acțiunilor lui Para A. în baza art. 145 alin. (2) lit. a), e), j) Cod penal și, critică decizia instanței de apel numai referitor la stabilirea pedepsei inculpatului, invocând că aceasta nu cuprinde motivele de aplicare a pedepsei închisorii, prevăzută de norma penală în baza căruia inculpatul a fost condamnat.

În corespundere cu criteriile generale de individualizare a pedepsei prevăzute de art. 75 Cod penal, instanța de judecată îi stabilește persoanei recunoscute vinovate de săvârșirea unei infracțiuni o pedeapsă echitabilă în limitele fixate în articolul corespunzător din partea specială a Codului penal și în strictă conformitate cu dispozițiile Părții generale a acestuia.

Totodată, conform art. 75 alin.(1) Cod penal, la stabilirea categoriei și termenului pedepsei instanța de judecată are obligația să țină seama de gravitatea infracțiunii săvârșite, de motivul acesteia, de persoana celui vinovat, de circumstanțele cauzei care atenuează ori agravează răspunderea, de influența pedepsei aplicate asupra corectării și reeducării vinovatului, precum și de condițiile de viață ale familiei acestuia.

Colegiul penal atestă că, sancțiunea art. 145 alin. (2) lit. a), e), j) Cod penal, în baza căruia a fost condamnat Para A., prevede o pedeapsă sub formă de închisoare de la 15 la 20 de ani sau cu detențiune pe viață.

Prin decizia instanței de apel lui Para A. i-a fost stabilită pedeapsa de 30 ani închisoare. Conform art. 85 Cod penal, la pedeapsa aplicată a fost adăugată parțial partea neexecutată a pedepsei fixate prin sentința Judecătoriei Cantemir din 11.05.2012, fiindu-i stabilit definitiv 30 ani închisoare, cu executarea în penitenciar de tip închis.

Instanța de recurs reține că instanța de apel a ținut seama de criteriile generale de individualizare a pedepsei, de faptul că infracțiunea comisă de inculpat, potrivit art. 16 Cod penal, face parte din categoria celor excepțional de grave, de persoana inculpatului, care anterior a fost condamnat pentru fapte analogice, antecedentul penal nefiind stins, a comis infracțiunea

din motive de gelozie și răzbunare, în rezultatul căruia a decedat un minor, de caracterul social periculos al infracțiunii săvârșite și consecințele acesteia, astfel respectând prevederile art. 85 Cod penal, corect a conchis că corijarea și reeducarea inculpatului este posibilă numai prin izolarea lui de societate, cu stabilirea închisorii de 30 ani, considerînd că o astfel de pedeapsă va fi proporțional celor comise de inculpat.

La fel, instanța reiterează faptul că, în speță, judecarea cauzei penale a avut loc în baza probelor administrate la faza de urmărire penală, în conformitate și cu respectarea prevederilor art. 364¹ Cod de procedură penală.

Totodată, dispoziția art. 364¹ CPP, stipulează că, în cazul în care instanța va concluziona că este necesar de a aplica cea mai aspră pedeapsă sub formă de detențiune pe viață, aceasta va aplica pedeapsa cu închisoare de 30 ani.

Astfel, ținînd cont de prevederile art. 364¹ CPP, instanța de apel a considerat că Para A. urmează să execute pedeapsa de 30 ani închisoare, în penitenciar de tip închis.

Colegiul penal menționează că argumentele recurentului referitor la faptul că instanța de apel la stabilirea pedepsei lui Para A. nu a ținut cont de circumstanțele atenuante, nu pot fi reținute în speță, deoarece toate motivele invocate în recurs în susținerea acestor argumente (inculpatul a recunoscut vina, căindu-se de cele comise), deja au fost luate în considerație de instanța de apel la aplicarea pedepsei închisorii.

Pe de altă parte, pedeapsa și modalitatea de executare a acesteia trebuie individualizată în așa fel, încît inculpatul să se convingă de necesitatea respectării legii penale și evitarea în viitor a săvârșirii unor fapte similare.

Chestiunea de individualizare a pedepsei este un proces obiectiv, de evaluare a tuturor elementelor circumscrise faptei și autorului, avînd ca finalitate stabilirea unei pedepse în limitele prevăzute de lege.

În recurs se mai invocă ca temei de casare a hotărîrii judecătorești și pct. 12) alin. (1) art. 427 Cod de procedură penală - *faptelor săvârșite li s-a dat o încadrare juridică greșită*, însă Colegiul penal conchide că temeiul dat nu persistă în cauză, deoarece instanțele de judecată nu au făcut o altă încadrare juridică a faptelor comise de către Para A. decît cea în baza căruia acesta a fost pus sub învinuire, or, judecarea cauzei penale a avut loc în baza probelor administrate la faza de urmărire penală, în conformitate și cu respectarea prevederilor art. 364¹ Cod de procedură penală, unde inculpatul Para A. a

recunoscut săvârșirea faptelor indicate în rechizitoriu.

Colegiul penal conchide că la stabilirea pedepsei închisorii, instanța de apel, după cum rezultă din partea descriptivă a deciziei, și-a motivat soluția adoptată indicând din care motive a ajuns la concluzia că corijarea și reeducarea inculpatului Para A. pentru fapta comisă este posibilă doar cu aplicarea pedepsei închisorii reale, astfel că temeiul invocat de recurent, precum că instanța nu și-a motivat soluția referitor la iraționalitatea numirii pedepsei inculpatului, este neîntemeiat.

Prin urmare, avocatul Grosu E. critică măsura de pedeapsă aplicată lui Para A., ca fiind una prea aspră, că instanța nu s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apel, astfel, în opinia acesteia, s-a comis o eroare de drept ce ar genera casarea hotărârii atacate, însă eroarea stipulată în pct. 6) și 10) alin. (1) art. 427 Cod de procedură penală, la care se face referire în recurs, nu persistă în speță, deoarece instanța de apel în hotărârea adoptată s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apel, examinând cauza penală fără careva abateri de la normele materiale și de procedură, just a apreciat circumstanțele de fapt și de drept sub toate aspectele, precum și a făcut o individualizare a pedepsei în concordanță cu prevederile legii.

În temeiul celor expuse, instanța de recurs nu constată prezența erorilor de drept ce ar genera casarea hotărârii atacate sub aspectele invocate, dispunând inadmisibilitatea recursului, ca fiind vădit neîntemeiat.

9. În conformitate cu prevederile art. 432 alin. (2) pct. 4) Cod de procedură penală, Colegiul penal al Curții Supreme de Justiție,

D E C I D E :

Inadmisibilitatea recursului ordinar declarat de avocatul Grosu Eugen în numele inculpatului Para Adrian, împotriva deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Cahul din 19 martie 2015, în cauza penală în privința lui *Para Adrian Simion*, ca fiind vădit neîntemeiat.

Decizia este irevocabilă, publicată integral la 26 august 2015.

Președinte

Petru Ursache

Judecătorii

Constantin Alerguș

Vladimir Timofti